

Jeśli chodzi o czynniki służące do obliczenia jej emerytury, skarżąca kwestionuje również praktykę Komisji polegającą na przyjęciu, że przeniesienie z urzędu członka personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 pkt f) warunków zatrudnienia innych pracowników do innej agencji Unii Europejskiej wiąże się z zawarciem nowej umowy, odrębnej od poprzedniej, co świadczy o braku ciągłości kariery tego pracownika, a więc powoduje konieczność zastosowania nowych przepisów regulaminu pracowniczego dotyczących emerytury.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2017 r. – Argus Security Projects/Komisja i ESDZ

(Sprawa T-131/17)

(2017/C 129/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Argus Security Projects Ltd (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję decyzji w sprawie kompensowania kwoty 52 600 EUR, zawartej w piśmie z dnia 13 lutego 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję, działającej na rachunek księgowego ESDZ, decyzji w sprawie kompensowania kwoty 41 522 EUR, zawartej w piśmie z dnia 15 lutego 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję, działającej na rachunek księgowego ESDZ, decyzji w sprawie kompensowania kwoty 6 324 EUR zawartej w piśmie z dnia 28 lutego 2017 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej i ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Zdaniem strony skarżącej przyjęcie jednostronnych decyzji w sprawie kompensowania, jakimi są zaskarżone decyzje, w kontekście umownym i gdy druga strona umowy wniosła powództwo o ustalenie odpowiedzialności umownej przed właściwym sądem wskazanym w umowie, należy uznać za bezprawne i niezgodne z art. 47 karty.
2. Zarzut drugi dotyczący braku właściwości Komisji Europejskiej i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby przyjąć decyzje w sprawie kompensowania w ramach umownych. Strony pozwane przekroczyły swoje uprawnienia, korzystając jednostronnie z uprawnień w celu zakończenia sporu o charakterze umownym, a zatem należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji ze względu na brak właściwości podmiotu, który je wydał.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 80 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”). Strona skarżąca jest zdania, że ze względu na to, iż postępowanie przed belgijskim sądem nadal się toczy, księgowy Komisji nie mógł zgodnie z prawem stwierdzić, że sporna wierzytelność jest pewna, o określonej wartości i wymagalna. Ta ostatnia nie spełnia zatem przesłanek określonych w art. 80 rozporządzenia finansowego i w konsekwencji nie może być kompensowana.